

TÝPKO

5.5.2008

256

Úvodníček

Tábor se blíží, pročež si povíme pář informací, které by nás mohly zajímat. Tábor se bude konat od 27.6. do 26.7. opět u Lesné u Pacova na Vysočině. Oficiální polovina tábora je 12.7., a to se budou dít věci. Kdo jede na celý tábor, bude v tento den přijímat návštěvy. Kdo jede na první půl, bude odjíždět a kdo jede na druhou půl, bude prozměnu přijíždět. Délce vašeho pobytu odpovídá i cena tábora a také typ přihlášky, kterou na klubovně dostanete (a ze které se dozvíte i cenu) a kterou obratem dopravte vyplňenou zpět.

V úterý 27.5. se bude na klubovně od 19:30 konat informativní schůzka pro vaše rodiče. Což znamená, že byste jim to měli

vyřídit, aby se mohli dostavit a dozvědět se něco o tom, co vás na táboře čeká a případně položit dotazy. Zejména pokud jste na táboře ještě nebyli, je vhodné rodiče na schůzku vyslat.

Morče

TéBéZetka

Na klubovně jsme se napakovali výletovou výbavou, hrnec do rukou a vařič do kabelky, ringo kroužky a lékárničku a dvěstěsedmnáctkou na Smíchov. Pokus obsadit dvě poslední volná místa v autobuse šesti lidmi byl kupodivu úspěšný, a tak jsme se zanedlouho shledali s ostatními účastníky na

Smíchovském nádraží a tím se náš počet zakulatil na šťastných deset. Ubytování bylo zajištěné v Dýšině u Plzně. Proto jsme zastávku Dýšina přejeli a vystoupili jsme až v zastávce Chrást u Plzně, která je shodou okolností právě v Dýšině, kdežto zastávka Dýšina je v polích a fabrikách před Dýšinou. Nechápete? To už jsme se hrnuli k Základní škole generála Pattona (to je ten pán z Ameriky, který v roce 1945 se svými vojsky osvobodil Plzeň), kde nás uvítal pan ředitel a zanedlouho už jsme večeřeli ve cvičné kuchyňce. Po večeři následovalo několik společenských her s cílem trefit polštářkem hlavu Ledče nad Sázavou či chameleona, pokud nebudou na hrozící útok reagovat

dostatečně rychle.

Noc nám zpríjemnila zvuková produkce místního topení, ráno přišla snídaně z místní sámošky a po snídani byl čas vyrazit na výlet. Na sobotní putování se k nám připojil i nezvaný host zvaný upír. Když se s ním setkáte o samotě, nemusí to s vámi dopadnout zrovna dobře. Mohl by vás vysát. Ale nemusel. Proti proudu Berounky jsme se dostali až na

zříceninu Věžka a netrvalo dlouho a začlo to. Co? No přeci závod. Turisticko-branný. Ze startovní čáry běžím po fáborkách, poznávám kytky, běžím dál, poznávám zvířátka, běžím, nazdar Bužu, krájím chleba, rozdělám oheň, odpovídám, běžím, odpovídám, běžím, odpovídám, běžím, běžím, tasím buzolu a ztrácím se v krví, vážu uzel, luštím šifru, běžím, hvězdy, běžím, zdravověda, běžím, topografické značky, běžím, běžím, běžím, sbírám šutr, zakresluj do mapy, kudy jsem běžel, Morče, stopni mi čas a hurá, mám to za sebou!!! Až doběhnou všichni, dáme si oběd. Všichni ovšem nedoběhli. Helut se nenechal vyvést z míry a do cíle došel tempem nepřímo úměrným svých znalostem a schopnostem. Dáme si raději

ten oběd. Vyvalte paštiky, chleby, cibule a nože. Po obědě vyhodnotíme naší šanci dorazit na Chlum, Plzeňskou rozhlednu jako obstantě velkou, a tak se vyhodnotíme k většímu tempu, abychom šanci ještě trochu zvýšili. Cestou se trháme na dvě části, keškaře a nekeškaře. Keškaři se jdou podepsat do krabičky plné cetek a nekeškaři se drapou do kopce nevěda, co

je nahoře čeká. Nahoře jsme zjistili, že rozhledna se zavírá ve chvíli, kdy se pán v bufáčku rozhodne jít domů. Měli jsme kliku. Zatím byl přítomen, tak jsme si u něj koupili límču, počkali jsme na opozdilce a vyškrabali se na rozhlednu, kde jsme si užili výhled do kraje a slabší žaludci taky závrať. Z rozhledny jsme nabrali směr Plzeň. Na ošuntělé zastávce Plzeň-

Doubravka jsme se opět setkali s keškařem, nafotili jsme projíždějící rychlík a nastoupili jsme do osobáku, abychom na následující zastávce v Chrástu opět vystoupili a vrátili se do dýšinské školy. Ve škole se vyhlásily výsledky TBZ. Vítězem se stal Helmut a tím si potvrdil svou teorii, že rychlosť není vše a se silami je třeba zacházet hospodárně. Večerní program ovládla sardel, elektrika, nervíky ve velkém provedení a křupající kolena doprovázená záchvaty smíchu Ikaruse číslo 4 při snaze neslyšně se zvednout a vyměnit si místo s číslem 8.

V neděli ráno jsme se vypravili prohlédnout si lopatárnu, tvrziště (nenalezeno) a celkově si užít „sightseeing

tour“ (čti: sajtsýing tür) po okolí a zahrát si nějakou veselou hru s ringo kroužky. Nu ... a hajdy zpátky do školy na oběd. Potom dobalit, uklidit, rozloučit se s panem ředitelem, dojít na nádraží, koupit lístky a nastoupit do vlaku. Upír se za dva dny strávené s námi zdokonalil natolik, že zvládl vysát oběť i smskou, takže jsme ho raději naposledy odhalili a nechali jsme ho v Berounském šneku napospas osudu. Sami jsme došli vrátit vařič a kastrol na klubovnu a to je, jak jistě víte, konec výletu.

Morče

Přátelé!

*Myslím, že jsem na stopě
pravému dědicovi. Vydržte!*

Jíž to nebude dlouho trvat.

Něž se dvakrát luna otočí, ozvu se.

K.

Když je v Praze abnormální hic...

...jezdím k vodě až do Měchenic. Alespoň tak to tvrdí Ivan Mládek v jedné ze svých písni. Abnormální hic sice tentokrát nebyl, ale i tak jsme se rozhodli během dubnového jednodeřáku podniknout něco podobného: od Berounky ve Všenorech jsme se vydali k Vltavě do Měchenic. Původním plánem sice bylo zamířit ke Karlštejnu, tento záměr však zhatil jakýsi pochod Karla IV., který hrozil zvýšenou koncentrací turistů na stezkách.

Jen co jsme se ve Všenorech vyhrnuli z vlaku a nelichotivě zhodnotili nepříjemné mrholení, objevil se samotný Večerníček s pozvánkou na pohádkovou slavnost. Aby to nebylo tak jednoduché, dal nám pro začátek několik zálužných otázek, jako například z čeho byl ušit myší kožíšek stejnojmenné princezny. Jelikož všichni věděli, mohli jsme vyrazit. Pozor, ještě varovná cedule, že pro zvěř nastává čas kladení mláďat. A už tu bez varování byl šílenej a dlouhej krpál, s jehož zdoláním měl problémy i Večerníček na své jednokolce. Naštěstí se ale nakonec všem podařilo dostat až nahoru, kde odměnou nebyl žádný výhled, nýbrž úkol nasbírat co nejvíce různých rostlin. Ani to však nepředstavovalo velký problém a po další chvíli chůze jsme narazili na kontrolu již zmiňovaného pochodu Karla IV.

Pokusili jsme se párem zúčastněných týmů zmást štafetou po jedné noze, žabákováním a podobnými psími kusy, ale nikdo z chodců se nepřipojil. Nezbývalo tedy než vyrazit do Jíloviště na obídek. Jako vhodné místo jsme zvolili autobusovou zastávku a záhy se ukázalo, že to byla správná volba. Po chvíli se totiž z nedalekého amplionu začalo rozléhat obecní hlášení, zvoucí na nedělní fotbalové zápasy. Za zmínku stojí zejména zpráva, že odpoledne bude hrát Stará garda proti Novému Knínu. Bohužel jsme neměli čas až do neděle, a tak jsme si museli tuto sportovní událost nechat ujít. Nedaleko za Jílovištěm se stala nemilá věc – objevila se ježibaba, evidentně popuzená tím, že jí nikdo na pohádkovou slavnost nepozval. Aby se tedy pomstila, vyslovila jakousi strašnou kletbu: cosi o tom, že ještě uvidíme.

A měla pravdu! Viděli jsme hned dva mloky skvrnité, což se opravdu nestává každý den. Krom toho nám tedy ještě komplikovaly cestu různé překážky, které

si už příliš nevybavuji, takže to asi zas tak hrozné nebylo. Vlastně ano – jedna překážka mi v paměti utkvěla: Trnavská krčma. Zde jsme svedli lítý boj s místními zásobami kofoly. A to ještě nebylo všechno!

Vyčerpání tímto náročným výkonem jsme ještě museli zastrašit ježibabu strašným pokřikem a poté uspět ve zkoušce rychlosti a pevných nervů, jinak také zvané Cukr, káva, limonáda. Ale to už jsme scházeli příkrou stezkou, která dávala tušit, že tam někde dole už se líně plazí Vltava kolem Měchenické plovárny.

Jenže náš případ s ježibabou stále nebyl dořešen, což vzhledem k tomu, že měla u sebe všechny Večerníčkovy sladkosti, nebylo příliš uspokojivé. Jak tedy na ní? Ukázalo se, že ježibaba je poměrně krátkozraká, zato však s dobré vyvinutým sluchem. Podaří se někomu k ní nenápadně doskákat a získat zpět ukradené sladkosti? Ano! Povedlo se. Náladu nám tak již mohlo zkazit pouze ohlášené půlhodinové zpozdění vlaku. Ale nebojte se, čas jsme si ukrátili hraním populární soutěže Sto, tři, stop! A z Měchenic je to do Prahy coby kamenem dohodil, resp. Večerníček na jednokolce ujel, takže jsme byli doma coby dup.

Marcel

Co se děje na kolejích

...aneb z Nymburka do Nymburka
jedině přes Děčín, Křivoklát a Prahu.

Je 5 hodin a 57 minut a já s párou u úst stojím na prvním nástupišti nádraží Praha-Vršovice a čekám na spoj. Z odstavného nádraží přijíždí rychlík na Hradec Králové, já vstupuji do třetího BDs vozu a posílám Shudymu SMS, do kterého a kam má nastoupit. V 6:54 přijíždíme včas do Nymburka-hlavního nádraží, na start, kde už čeká skupinka z Klubu dráhařů. Poznáte je..ehm..snadno. Platíme

startovné a dostaváme instrukce k soutěži: kolik dostaneme bodů za kilometr daným spojem a že soutěžní návrat se počítá, přijedeme-li, byť zpozděným, avšak vlakem, který má pravidelný příjezd před ukončením soutěže. Zakázány jsou veškeré dopravní prostředky jiné než vlak, povolen je pouze „pěškobus“. Dále jsou nám v tištěných instrukcích sděleny prémiové stanice, za jejichž projetí je 300 bodů k dobru, ale vlak zde musí podle jízdního řádu stavět. Letos jsou to stanice Karlštejn, Křivoklát, Bezděz, Český Šternberk, Kutná Hora město.

Start je v 7:55, a tak máme necelou hodinu na válečnou přípravu a musíme si dát kafe z automatu Nescafé (dnes první). Varianta přes Sázavu je opravdu zabitá, protože s jednou prémiovou stanicí bychom skončili ve 14:06 v Čerčanech a mohli bychom se jít tak akorát vykoupat s nějakými ubohými 200 km na kontě. Ale trasa přes Jedlovou a na „divokej západ“ je více než lákavá a spoj odjíždí za pár minut.

V příjemně vytopené „osmsetpadesátčtyřce“ je Shudy ukolébán již ve stanici Straky, kde již nestaví žádný vlak (měl jsem za to, že musí dospávat, ale když mi usínal i během diskuse s ním, začínal jsem o něj mít strach). Nedalekou stanici Vlkava, směrem na Mladou Boleslav nějaký papaláš drze přejmenoval na Čachovice (asi aby se to méně pletlo s Čakovicemi, Čelákovicemi...ha ha). V Boleslavě nám nádražní vypravěč hlásí, že od Mělníka bude 20 minutek sekýrka. Ale výpravčí nedbá trampů z Kokořínska a náš spoj v klídku vypravuje s pouhými 10 minutami.

V Bakově se přidává zhrzený inženýr, jeho plány na stavbu Gabčíkova a tranzitní

železniční síť přes ČR již narýsoval někdo před ním, a tak musí až do České Lípy o dráze alespoň povídат společensky silně unavenému spolucestujícímu, který jen díky nerovnosti trati kymácí hlavou, a pan inženýr má radost, že ho někdo poslouchá a přikyvuje. Pan inženýr se ještě průvodčího někde okolo prémiové stanice Bezděz decentně tlumeným hlasem ptá, jestli na nás návazný spoj v České Lípě

počká, protože on má v Děčíně důležité jednání. V České Lípě z okénka vlaku vidíme, že návazný spoj nepočkal, a tak pan inženýr a pář spolušoutěžících zůstávají na prázdném nástupišti 1A. Zatímco soupeř koukají, jako by jim uletely včely, pan inženýr mění barvu, začíná ze sebe na celé nádraží sypat silné vulgarity a rázným tempem, s vyhrnutými rukávy, vbíhá do dopravní kanceláře, která má na dveřích cedulku „Vstup povolen jen pověřeným osobám.“

O dvě stanice dále, v Novém Boru, musíme přestupovat na náhradní autobusovou dopravu. Obsah třívozového rychlíku bez problému pohlíží Karosa LC 735 a můžeme pokračovat dále. Bohužel silnice do našeho přestupního bodu Jedlová nevede, a tak do žluté Reginy přestupujeme až v Rybníšti. Bohužel na Jedlovou máme jen 3 minuty pohledu z okna. „Obrovské silo“ sjíždíme z vrcholků Lužických hor dolů k Labi do Děčína. Železniční uzel v Děčíně fakt nestačím chápát, a tak si radši nahraji nádražní hlášení.

Nyní přichází nejluxusnější svezení celého dne: EC 173 „Vindobona“. V Siemenových BMz vagónech je Shudy v limbu už na konci perónu. Do Ústí je to jen 15 minut, a tak honem zkouším všechny hyperměkoučké sedačky v kupé a dokonce i nějaké vyklápěcí na chodbiče, nechám se ofoukávat klimatizací a ještě ve výhybně. Ústí nad Labem-sever stihám upatlat okno mastnou rukou od toastu, které průběžně během jízdy tahám z tlumoku a Shudy nevěří, že se tam všechny vešly. Ústí nad Labem-hlavní nádraží je opravdu po rekonstrukci nádherné. Když si sednete na perón na prosluněnou lavičku a koukáte, jak na mostě přes Labe, pod Střekovským hradem projíždějí 130ky a 123ky s nákladem, připadáte si jak v modelovém kolejisti.

Ale pozor, na nástupišti číslo 2 musíme nastupovat do rychlíku číslo 610 ve směru *Teplicev Čechách*

Duchcovlina
MostKlášter
ec nad
Ohře
Karlovy
Vary a
Cheb... Pan
vypravěč
mluví tak
rychle, že si
sám skáče
do řeči.
Hlavní ale
je, že nám
vlak jede. A
je to moc
dobре, že
jede. Kdyby
nejel,
možná
bych tenhle

článek ani nemohl psát. Modlím se, aby vlak nezpomalil pod 80 km/h, protože v tu chvíli hrozí, že se z vagonu začnou ztrácet

jednotlivé díly, jako například kola, a do oken vlaku začnou líbat předměty z okolních krovisek. Rozstřílená staniční cedule na zastávce Želénky mi na klidu nepřidává. Shudy je v limbu. Je zde alespoň krásný výhled na Komáří vížku na Bohosudovem, ale já si začínám čím dál více vážit domova.

Zastavujeme v Mostě, kde máme 30 minut na přestup a mě se hrnou slzy do očí. Jako bychom vystoupili v jiném časovém období. Okolo 30 metrů vysoká věž nádražní budovy, na které již dávno popraskaly a opadaly „ozdobné“ skleněné desky a kouká ven jen skelná vata. Pod ní je odbavovací hala osvícená zažlutlými zářivkami, jejichž kryty jsou plné mrtvého hmyzu. Ticho jako v hrobě. Musím si dát kafe z automatu Alois Dallmayr. Skrz dveře Transporta se jdeme podívat na tramvajovou konečnou a autobusové nádraží. Na „autobusáku“ je asi 40

stanovišť, ale autobus žádný. O pár metrů výš na tramvajové smyčce to není lepší. Rezavé sloupy z posledních sil drží ve

vzduchu prověšené trolejové vedení nad obrovskou smyčkou s třemi kolejemi a kapacitou okolo 30 vozů. Na 2 krytých nástupištích čekají 2 lidé a v pozadí postává 1 vůz T3. Vracíme se na nástupiště, kde na nás už čeká žlutý Regioexpres, ve kterém strávíme následující 2 hodiny cestou do Rakovníka. Zcela bez problémů zabíráme jeden celý oddíl v řídícím voze a pomalu směřujeme do lepší krajiny.

Pokud někde chtějí nastupovat lidé, což se na „divokém západě“ opravdu moc nestává, zabere efekt „plný vlak“, tj. spousty věcí rozházených po sedačkách, vlající záclonky z okna a vyklonění 2 cestující. Nikdo se k nám neodvážil. A protože jsou skoro celé západní Čechy „...jen na znamení, nebo požádání...“, tak téměř nestavíme a užíváme si cestu.

Vakuovým high-tech WC s teplou vodou, ručníky a mydlem jsem byl na regionálním spoji téměř omráčen. Chvíli se spí, chvíli něco pojídá, chvíli přes zpětné zrcátko pozorujeme pana strojvůdce, jenž se nijak nenechává rušit řízením, které za něj obstará řídící systém Lokel-INTELO, a v klidu doplňuje energii lovečákem a Májkou. Jen jsme nepřišli na to, zdali je tlačítka ve voze na znamení, nebo požádání.

Krajina okolo Rakovníka nás vítá krásným výhledem. Přestup v Rakovníku není ničím pozoruhodný. V běžlém stavu v dalším spoji vydržím jen do prémiové stanice Křivoklát. Pro změnu Shudy mě budí ve stanici Beroun-Závodí a o stanici dálé, v Berouně, přestupujeme na linku S2 směr Praha-hl.n. V naší další a tento den poslední prémiové stanici Karlštejn přistupují mraky kaštanů se zlobivými dětmi, se kterými dnes vyrazili na rodinný výlet na nedaleký hrad. V Praze probíháme Sherwoodem a miříme pěšmo k Masarykovu nádraží na vlak směrem na Nymburk.

Jak říká pan Werich v pohádce Fimfárum, čím osobnější, tím lepší. A má

SNÍMEK 1

pravdu, vždyť za kilometr osobním vlakem je celých 6 bodů! A hleďme, v Lysé nad Labem nás přistavují k prvnímu nástupišti. Pouhých 15 km, tedy asi 10 minut jízdy před dojezdem do cíle naše pouť nabírá smutný směr. Na informačnímu systému Ellen naskakují zpoždění jako domino: 30, 40, 50, a rovnou 90 minut. Za chvíliku je nádraží v Lysé plné vlaků a nehne se ani

colo. Místo řádných informací se na informačním panelu akorát dozvídáme, že v celém areálu stanice platí zákaz kouření. Situaci vylepšuje mírně podroušený cestující, který kolemjdoucí nádražní zřízenky počíná hrubě osloovat a žádá vysvětlení, protože: „Takový bordel tady nebyl ani za bolševika!“ Zřízenkyně kupodivu zná odpověď: Neposlušný automobilista v zastávce Stratov vjel do zavřených závor a projíždějící rychlík mu „upravil fasádu“. Protože to vypadá, že asi jentak někam něco nepojede, voláme Babitronovi, organizátorovi soutěže, jaký navrhuje další postup. Ten nám v klidu a v rozporu s pravidly oznamuje, že pokud dorazíme více jak půl hodiny po skončení soutěže vlakem, jenž má pravidelný příjezd před ukončením soutěže, budeme diskvalifikováni. Musíme si dát kafe z automatu Selecta. V Lysé tu opodál stojí ještě asi 8 soutěžících.

Najednou se z amplionu ozývá zběsilé hlášení, že támhleto asi pojede. Dáváme si sprint na druhé nástupiště a s 40 minutovým zpozděním odjíždíme do Nymburka. Tam přijíždíme 10 minut po uzavření výsledků soutěže a pan Babitron nás vítá s úsměvem „to jsem rád, že jste se na mě přijeli podívat, startovné jsem už stejně propil“. Pamětní listy rozdány a my spolu s dalšími 8 soutěžícími máme kvrdlačky. A protože se násilím nic nevyřeší a směrem na Prahu nic nejede, bereme zavděk rychlíkem do Kolína. V Kolíně má brněnský R 875 25 minut zpozdění. Musíme si dát kafe z automatu Hyperion. Rychlík nakonec přijel, a ještě docela prázdný. Po „koryté“ to jelo „jak

dráha“, a tak jsem mohl Shudyho na nádraží ve Vršovicích opustit ve 22:40 a s párou u úst utíkat domů.

Stejně však dohromady můžeme říct:
ALE DOBRÝ TO BYLO!

Ikarus & Šhudý

Fotobludy

Chcete rychle zbohatnout a nevíte, jak na to? Zeptejte se Viga s Eidarem! No ale možná si raději nejprve přečtěte tenhle článek a pak sami posudte, zda má cenu se jich jít vyptávat.

Proč ale právě o těchhle dvou je dnes řeč? Možná jste si všimli, že již na několika výletech se tiše dva kulišáci často na nějaký čas někam vytratili. Nebylo to ani tak proto, že by si šli někam v klidu snít svoje sušenky (i když to částečně taky), ale hlavně proto, že se rozhodli objevit nějaké naleziště. Ptáte se čeho? Na tom zase tak nesejde, hlavně že se na tom vydělá! Vigo s Eidarem jsou totiž nějací koumáci, však je znáte z bodování, takže si snadno spočítali, že při současných rostoucích cenách všech možných surovin – od ropy, přes brambory až po diamanty – by v tom byl čert, aby nějaké to naleziště na výletě nenašli. A samozřejmě posléze náležitě nezpěněžili.

Vybavili se tedy všemožnými pomůckami včetně detektoru kovů, psa

vycvičeného k hledání výbušnin a samozřejmě virgule – to je taková ta dřevěná vidlice, co se s ní prý dá najít voda. Úspěch na sebe nenechal dlouho čekat, ostatně nic jiného ani novopečení hledači nečekali. Hned na prvním výletě našli ložisko uhlí! Někteří rýpalové sice vykřikovali, že to je jen halda, kterou si sem někdo uložil a zajisté s ní má nějaké plány, ale šťastné nálezce bylo marné přesvědčovat a hned se museli vyfotit na vrcholu ložiska v dobyvatelských půzách (viz snímek 1).

Následující přibližně hodinu pak spřádali plány, jak s výdělkem naloží, což bylo poněkud předčasné, protože přesně dle předpovědí skeptiků přijel po chvíli nákladák a haldu si i přes hlasité protesty Viga s Eidarem odvezl. To byla samozřejmě krutá rána, ze které se nejen Eidam (viz snímek 2) po zbytek výletu zcela nevpamatoval.

Marcel

Odborky

A máme tu další rubriku o odborkách! Jak to vypadá, jaro už nám pomalu končí a zvířata se již probudila ze zimního spánku,

takže už můžeme občas zahlédnout nějakou stopičku na cestě v blátě. Tak dávejte dobrý pozor, a kdybyste náhodou nějakou nerozluštili, věřím, že to se nemůže stát, tak pro ten případ je v odborce výběr pár stop.

Asi všichni dáme dohromady, že známe ryby jako je například kapr,

RYBY	POTÝREN KAŠIT LEKOČ VOŽUKA JOSKA ŠIKLA HOŘÚ POUCHAR
OBOJŽIVELNÍCI	JIMEZ
PLAZI	LAVKAVO
PTÁCI	JACÍZ PUSTRH
SAVCI	NOKSAK ŠELÝPS SOK LONUMF NOUKO RAČKINOS TĚŠREJKA KORÝSA

obojživelníky jako mlok, plazy třeba jako zmije, ptáky kupříkladu jako holub a savcem je opice, nebo člověk. Sami určitě dokážete rozdělit různá zvířátka, ale můžeme si to vyzkoušet. Ke každému druhu, které jsou nalevo

přířadte zvířata, ta jsou vyjmenovaná vpravo, ale má to jeden háček. Nápovědu najdete v přiložené odborce. Tak směle do toho!

Gizela

Všudybud Všežvěd

Poslední dobou se konají výlety na místa sice moc hezká, ale nevygúglitelná (promiňte mi ten nečeský výraz), bohužel, pro čtenáře této rubriky. Chci se tedy hned na počátku omluvit, ale minulý měsíc byl jen jeden výlet, a to do Račic-Žloukovic, a k tomu se mi nepovedlo nicmoc zjistit.

Dneska to napravím, slibuji.

Naštěstí následovaly dva další výlety. Jeden do Dýšiny, druhý z Všenor do Měchenic.

Posadte se tedy a čtěte dále...

Tedy Dýšina – tento zvláštní název pochází od slova dýchat. Odtud, podle stránek obce, je odvozeno jméno Dýcha, tedy člověk, který těžce dýchá. Nu a je to prívlastnění –

Dýchova ves – ale stará čeština prý tvořila i mužské prívlastňovací koncovky pomocí „a“, a proto tedy Dýšina ves. Později se ztratila ta „ves“ a zbyla jen Dýšina... Zní to trochu šroubovaně, viděte? Ale jak říká filozof Husserl: vždycky máme možnost pochybovat, odmítat. Tak toho teď

můžeme využít. K Dýšině tu mám ještě jednu klasickou, ale hezkou pověst.

O kameni

Ve statku U Blahošů stával na dvoře velký kámen, který jim překážel. Jednou na Zelený čtvrtok se přihnala velká bouře. Sedlák právě přemýšlel jak se kamene zbavit a rozezleně pravil: „Čert aby ten kámen vzal.“ Ozvala se velká rána a před udíveným sedlákem stanul čert s otázkou: „Čeho si přeješ?“ Sedlák čertu poručil, aby zítra, než kněz v kostele pašije přezpívá, kámen odnesl až na Kokotské rybníky. Čert slíbil s podmínkou, že za to mu dá sedlák svou duši. Sedlák slíbil, chtěje se

kamene zbavit. Druhého dne přiletěl za rachotu čert, popadl kámen a vznesl se s nákladem do oblak. Když přiletěl nad Horomyslice, kámen mu spadl do Klabavky. Tím se čert zdržel. Právě dozpívali v kostele pašije. Čert v posledním okamžiku vyhodil kámen tam, kde stojí dodnes Ostrý kámen. Sedlák se kamene zbavil a jeho život byl zachráněn. Kdo

nevěří, ať se zeptá v Dýšině, nebo si zavolá čerta. (A kdo neví, co jsou to pašije, ať se zeptá rodičů a pozor na čerty!)

Tak dále. Jednodenní výlet z Všenor do Měchenic. Nu a vy určitě víte, že: měchenická plovárna má krásné okolí, ještě krásnější než bazén v Praze 4 Podolí ... atd. A to okolí je třeba i Trnová, taková malá vesnička, přes kterou se na výletě šlo. V ní je zámeček, to není ještě až tak zajímavé – ačkoliv, co vlastně dělá zámeček v takové dře? Holt byly i lepší doby – například za Josefa II., tedy v roce 1789, kupil Trnovou Jan Ferdinand ze Schönfeldu, který přeorientoval farní školu na první zemědělskou školu v Čechách. Zajímavější, alespoň pro nás, je ale založení obce. K tomu dal v první polovině 14. století podnět břevnovský klášter. Kolonizace byla kolonizace,

tak šli s dobou a založili si taky jednu vesničku, aby je živila. Ale mělo to trochu nevýhodu, byla dost daleko Břevnova. (A že je to nenapadlo, než ji založili?) Další významnou historickou událostí bylo, že tu pobýval a údajně i psal František Škroup, prý tu napsal i text hymny. A prý si to zpívala a lovila zvěř i Ema Destinnová (ta, co je na dvoutisícové bankovce). Ta v Trnové také byla, ale až šedesát let po

Škroupovi. Inu, věřte-nevěřte...

Naopak z dnešního pohledu, především leteckého, je Trnová opravdu pozoruhodná. Na přiloženém obrázku vidíte, že tu měli buďto bláznivého asfaltéra, nebo mají kontakty s mimozemskou civilizací. Pravdu

se mi vypátrat nepodařilo, rozhodně se tím moc nechlubí. Kdybyste měl někdo návrh jak takovou divnou silnici vysvětlit, tak dejte vědět – vaše odpověď se objeví v příštím Týpku.

Pro dnešek je toho už dost, tak zase za měsíc. Pampalá!

Varování: zpívání písničky o měchenické plovárni je silně návykové!

Anežka

Bodování !

Je květen. Je hezky. Na výlety už se jezdí ven. A už jich moc nezbývá, bodování se nám pomalu chýlí ke konci, tak jich využijte.

Co jinak? Na prvních místech nic moc, ale vězte, že je to docela vyrovnané. Takže závěr bude asi docela zajímavý. Nazdar.

Vigo a Ajdam

DRUŽINY

1	Zubři	178
2	Myšáci	170
3	Kamzíci	87
4	Křečci	75
5	Lochnesky	74

4	Chrob	(ZU)	223
5	Míša	(MY)	219
6	Téra	(MY)	214
7	Sára	(ZU)	211
8	Lída	(KA)	209
9	Káča	(MY)	207
10	Kristýna	(ZU)	139
11	Lukáš	(KŘ)	136
12	Ondra	(LO)	121
13	Nikolka	(KŘ)	117
14	Honza	(KŘ)	114
15	Tomáš	(LO)	113
16	Žalud	(ZU)	105
17	Kačka	(KŘ)	101
18	Honza	(LO)	97
19	Jáchym	(ZU)	95
20	Sebík	(ZU)	93
21	Damián	(MY)	91
22	Dolar	(KA)	84
23	Pavlík	(LO)	82
24	Honza	(MY)	63
25	Vašek	(LO)	60
26	Marek	(MY)	51
27	Katka	(KŘ)	46
28	Lenka	(KŘ)	7
29	David	(LO)	6

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	379
1	Eda	(ZU)
2	Mája	(MY)
3	Helmut	(KA)

KOČ & OSMAK

